

A mai evangéliumban a búcsúzkodó Jézus az örömről beszél: „viszontlátlak benneteket, s akkor majd örülni fog a szívetek, és **örömötöket nem veheti el tőletek senki**”. A következő versben pedig: „kérjétek és megkapjátok, hogy **örömötök teljes legyen.**”

Nincs olyan ember a Földön, aki ne vágyódna az öröm lelkiállapotára. Lelkünk számára az öröm olyan, mint a napfény: átjár, felmelegít, éltet. De hiába szeretnénk, nem tudunk mindig az öröm állapotában lenni, hiszen számtalan nehézség, fájdalom talál meg minket, és mások szenvedése iránt sem lehetünk közömbösek. A tanítványok is szomorúak, amikor Jézus arról beszél, hogy elhagyja őket, és az Atyához megy. Egy szeretett személytől történő elválás mindig szomorúsággal tölti el az embert. De olvassuk a biztatást is a viszontlátásról, ami olyan örömmel tölti el a tanítványok szívét, amit senki nem vehet már el tőlük. Vagyis van olyan öröm, amit elvehetnek az embertől, és van olyan is, amit nem lehet elvenni tőlünk. A következő vers tanúsága szerint pedig van teljes öröm – akkor kell, hogy legyen nem teljes öröm is.

A mai ember öröme főleg a külső, fizikai eseményektől függ. Örül, ha például ajándékot kap, vagy történik valami kellemes vele, ám a pusztán ezekből fakadó öröm nem teljes, és „elvehető” az embertől. Az öröm akkor lesz teljes, ha a fizikai események feletti örömhöz hozzákapcsolódik a lelki-szellemi folyamatokkal kapcsolatos öröm, a tiszta öröm. A tanulás öröme, az adakozás öröme, az ima öröme, az együttlét öröme, a lemondás öröme. Az igazi öröm a szívből fakad, önzetlenségből fakad. Az igazi öröm kulcsa **bennünk van!** Nem lehet az embertől elvenni, és a földi viszonyoktól teljesen függetlenül élhető át. Bármilyen történik is körülöttünk – saját szabad döntésünk az, hogy mennyire mozdít ki minket a belső öröm, a belső béke állapotából. Beleragadhatunk a problémába – de kereshetjük a belőle kivezető megoldást is. Nagyon nagy veszély a mai ember számára, hogy a hétköznapi problémák, gondok elnyomják és elfedik ezt a tiszta örömet. A szent örömnek annyira meg kéne erősödni az ember lelkében, hogy semmilyen földi nehézség vagy probléma ne tudja kioltani. Belekapaszkodhatunk abba, amivel Jézus biztatta tanítványait: „viszontlátlak benneteket”. Mi sem maradunk sohasem magunkra. Gondoljunk arra is, hogy ami az egoizmusunknak kellemetlen, sőt fájdalmas, az lehet, hogy az ember magasabb lényé számára öröm.

A világban gyakran láthatjuk az örömtelenség ellen az élvezetek és különböző örömpótlékok hajszolását. Mi fedezzük fel az öröm valódi forrásait, és tanuljuk meg örömeire hangolni a lelkünket. Az örömnek nagyon sok formája van: örülhetünk egy kedves biztató szónak, egy jó gondolatnak, egy váratlan segítségnek, örömforrás lehet az alkotás, a zene, a tiszta lelkiismeret, vagy akár mások öröme. Öröm lehet, ha valódi önmagunkat adhatjuk, öröm lehet, ha másnak örömet tudunk okozni – ne mulasszuk le. Tiszta öröm lehet a szellemileg átélt létezés öröme, mely öröm független a földi körülményektől, mindegy, hogy mi veszi körül az embert, mindegy, hogy fizikai szinten mi történik, kellemes vagy kellemetlen, ez a tiszta öröm akkor is ott lehet az emberben.

A külső körülmények megváltoztatása sokszor ígéri hamisan az örömet, a boldogságot – de ez nem mindig rajtunk múlik. Amíg az öröm függ bármilyen külső körülménytől – még nem teljes. A szellemből fakadó öröm nemcsak teljes, de megzavarhatatlan is, mert isteni eredetű. Ha erre sikerülne az embernek ráéreznie, azt hiszem, tényleg szárnyakat kaphatna, és többre, jobbra lenne képes holnap, mint ma. A valódi öröm a szeretet előszobája. Ezért eddük nap mint nap a lelkünket azzal, hogy megtaláljuk nap mint nap azt, amiben örömmel leljük, és igyekezzünk mindennap valaki másnak is örömet szerezni. Örömteli pünkösdi ünnepeket kívánok Mindnyájunknak!

Mikloviczné Panni, Nőtincs